

dr hab. Piotr Welk
Akademia Sztuk Pięknych
w Warszawie

**Recenzja rozprawy doktorskiej
oraz dorobku artystycznego
pana mgr Marcina Nowroteka
w związku z przewodem doktorskim
w dziedzinie sztuk plastycznych - sztuki piękne
wszczętym przez Wydział Projektowy
Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach**

Pan Marcin Nowrotek urodził się [REDAKTOR] Katowicką Akademię Sztuk Pięknych ukończył w 2008 roku dyplomem w Pracowni Nowych Mediów. Od 2009 pracuje w katowickiej ASP w Pracowni Animacji i Gier Komputerowych.

Dokumentacja dokonań dołączona przez Pana Marcina Nowrotka zawiera ponad trzydzieści przykładów animowanych filmów, spotów reklamowych i kampanii społecznych oraz krótkich reportaży. Przedstawione realizacje dotyczą przede wszystkim wydarzeń związanych z promocją kultury i działań społecznych na Śląsku. Jakość wykonania prac pod względem warsztatowym i artystycznym potwierdza umiejętności autora i świadczy o jego ciągłym rozwoju i chęci zdobywania nowych umiejętności realizatorskich.

Moim zdaniem warto zwrócić uwagę na dwie nieco inne realizacje autora, a są to: NOWROTEK/OBARA TRANSMOTION, Koncert audio-wizualny, Połączenie muzyki jazzowej z wizualizacjami tworzonymi „na żywo”.

„AUTOBUS” film animowany zrealizowany jako dyplomowa praca magisterska w pracowni Profesora Mariana Oslisło w 2008 roku.

Obydwie prace wydają się być początkiem poszukiwań i eksperymentów jakie Pan Marcin Nowrotek kontynuuje w swoje pracy doktorskiej. Muzyka jako forma abstrakcyjna nie jest łatwa do zilustrowania obrazem, przeważnie pozostaje on zmarginalizowany i jest w stanie jedynie towarzyszyć dźwiękom. W przypadku pierwszej z wymienionych realizacji rejestracje koncertów potwierdzają, że autor znalazł sposób obrazowania, który broni się w takim zestawieniu, a druga praca potwierdza, że ten sposób budowania sprawdza się w formach narracyjnych.

W dokumentacji można znaleźć także ciekawe przykłady działań dydaktycznych autora :

edu*K/ce - Organizacja wystawy prezentującej proces dydaktyczny ASP Katowice, zorganizowanej na Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu, 2010 r., Galeria “Aula”, Poznań

Rotoscopy - organizacja i prowadzenie warsztatów z animacji dla grupy studentów z University of Art and Design TaIK (Aalto) 2010 r., Helsinki, Finlandia

W dysertacji doktorskiej pan Marcin Nowrotek porusza zagadnienia związane z pojęciem rejestracji filmowej. Na samym początku rozgranicza dwa, istniejące od samego początku kina nurty lumièrowski i mélièsowski. Pierwszy, oparty na rozumieniu filmu jako zapisu rzeczywistości i drugi, wykorzystujący zarejestrowany obraz do kreacji fantastycznych światów. Te dwa podejścia przewijają się w kinie do

dnia dzisiejszego, a rozwój technologii coraz bardziej zaciera różnicę, która pomiędzy nimi wydawała się istnieć. Obiektywny i subiektywny obraz rzeczywistości dla autora ma swój punkt styku i ten punkt jest dla niego najbardziej interesujący. Swoje rozważania teoretyczne i pracę praktyczną opatrzył wspólnym tytułem „Nebula”. Słowo to oznacza mgławicę, skupienie gazu, mgłę nieokreślonego kształtu. Nebula jest więc przestrzenią pomiędzy autentyzmem zarejestrowanego obrazu świata, a z drugiej strony autentyzmem doświadczeń i doznań. Zapewne dlatego autor jako jedną z inspiracji przytacza film „Lisbon Story” Wima Wendersa, gdzie problem autentyczności zapisu filmowego i towarzyszącego mu dźwięku jest istotą opowieści. Kolejne inspiracje autora, to eksperymenty wizualne Themersonów, dotyczące interakcji i asocjacji dźwięku z obrazem oraz połączenia z innymi dziedzinami sztuki takimi jak malarstwo, teatr i literatura.

Kolejnym poruszonym problemem jest film wolumetryczny, który jako metodę rejestracji przyjął autor w swojej pracy praktycznej. Nowoczesne narzędzia i technologie pozwalają na gromadzenie cyfrowych danych, które rejestrują już nie tylko kolor poszczególnych punktów budujących obraz. Odległość od kamery, zapisana jako dodatkowa informacja, pozwala odtworzyć przestrzeń w jakiej się te punkty znajdowały. Trzeci wymiar, choć niekompletny, to jakby dodatkowa oś, po której można poruszać się twórca i widz. Kuszące możliwości i pole do eksperymentów wizualnych, szczególnie że technologia ta od niedawna dostępna jest szeroko.

Część pisemną kończy dość dokładny opis procesu powstawania eksperymentu wizualnego będącego przedmiotem tej recenzji. Całość dokumentacji w sposób jasny pokazuje fascynację autora obrazem rejestrowanym przez współczesne narzędzia. Utwierdza w przekonaniu, że jest on niezwykle świadomy możliwości, ale też i ograniczeń współczesnej technologii, a jego eksperymenty mają na celu znalezienie odpowiedniej drogi do wykorzystania w celach artystycznych. Poszukuje nowych form ekspresji, wyrażania emocji, a jednocześnie opisywania rzeczywistości. Potrafi zrobić to za pomocą najbardziej bezdusznego sposobu rejestracji świata, czyli zapisu cyfrowego udowadniając, że jego potencjał jest ciągle nie do końca odkryty i wykorzystany.

Nebula - to film eksperymentalny pozostający w ścisłej relacji z muzyką, czyli najbliższą teledyskowi formą telewizyjną. Muzyka jest abstrakcyjna, niezwykle silnie oddziaływując na nasze zmysły i wyobraźnię, nie daje się zamknąć w ramy towarzyszących jej obrazów. W efekcie często każda próba jej zilustrowania pozostawia niedosyt i niezwykle trudno to przełamać.

Praca Pana Marcina Nowrotka przenosi nas w inny wymiar. Ze względu na zastosowaną technologię autor może pokazać nam rzeczywisty świat, gdzie wszystko zgadza się wiedzą i doświadczeniem odbiorcy, ale dzięki zastosowanej technologii nabiera

innego kształtu, zmienia nasz kąt widzenia. Obraz jest w tej pracy żyjącym reliefem organicznie powiązany ze ścieżką dźwiękową. Nie jest jednak tylko zapisem sesji nagraniowej, autor zadbał, by przeplatał się z elementami animacji, reagował na akcenty dźwiękowe, wykorzystywał różne techniki montażu i prowadzenia kamery. Ten dźwiękowy świat, jaki zaproponował w swojej pracy doktorant, jest jakimś przedziwnym zwierciadłem rzeczywistości o magicznej sile przyciągania. Kolejno wyłaniające się z płaszczyzny obrazu postaci w umiejętny sposób przechodzą w następne formy, płynnie i naturalnie reagując na dźwięk muzyki. Ruch wydaje się czasem nazbyt dosłowny i zbyt sterylny, ale to nie zmniejsza siły działania całości.

Praca jest niezwykle interesująca pod względem artystycznym i warsztatowym. Przestrzeń muzyki i obrazu przenikają się i budują niezwykle spójną formę, co świadczy o umiejętnościach i wrażliwości autora. Spełnia wszystkie wymagania formalne, jest oryginalna i wartościowa.

Pracę tę jako całość oceniam bardzo wysoko.

Konkluzja.

Po zapoznaniu się z pracą doktorską i dorobkiem artystycznym pana mgr Marcina Nowrotka, wnioskuję przed szanowną Radą Wydziału Projektowego ASP w Katowicach o nadanie mu tytułu doktora w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej - sztuki piękne.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'M. Nowrotka', written in a cursive style.